

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **Fineness s.r.o.**, se sídlem v Abertamech, Blatenská 393, zast. Mgr. Petrou Hrachy, advokátkou v Brně, Cihlářská 19, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 7. 2016, č.j. 29984/16/5300-21441-711972, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 15. 8. 2016 krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2016, č.j. 29984/16/5300-21441-711972, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně o zastavení řízení o přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2015 a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě se uvádí, že žalobce podal dne 4. 11. 2015 přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty, protože za dvanáct předcházejících po sobě jdoucích měsíců přesáhl jeho obrat 1.000.000 Kč. Registrace žalobce byla zamítnuta. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jednoznačně prokázal, že přesáhl zákonem stanovený obrat a tím se stal plátcem daně z přidané hodnoty. Zamítnutí registrace nahlíží jako obstrukční a šikanózní postup finančních

orgánů. Žalobce naplnil zákonná kritéria, aby se stal plátcem daně z přidané hodnoty. Stal se jím ze zákona a registrace je toliko formálním osvědčením. Finanční úřady nerozhodují o tom, zda daňový subjekt se plátcem daně stal či nikoli. Rozhodnutí odporuje zákonu, konkrétně § 6 zákona o dani z přidané hodnoty a § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Hmotněprávní stav byl nesprávně posouzen a nebyl důvod k zastavení řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní námitky korespondují s odvolacími námitkami žalobce, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na ustanovení § 135 odst. 1 daňového řádu, podle kterého je daňové přiznání povinen podat každý daňový subjekt, kterému to zákon ukládá. Takové subjekty vyjmenovává § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Řízení se podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastaví tehdy, nelze-li v řízení pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Žalobci byla zamítnuta registrace k dani z přidané hodnoty, z čehož vyplývá, že žalobce není plátcem podle § 6 - 6f) zákona o dani z přidané hodnoty. Ustanovení § 101 odst. 1 zákona obsahuje výčet povinných osob podat daňové přiznání, žalobce žádnou takovou osobou není. O tom, že nebyl registrován jako plátec daně, věděl ze zamítavého rozhodnutí o registraci. Námitky zpochybňující zákonnost rozhodnutí o registraci jsou v této věci nepodstatné. Přezkum rozhodnutí o registraci byl předmětem samostatného odvolacího řízení. V projednávané věci bylo pouze posuzováno, jsou-li podmínky pro zastavení řízení. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobce nebyl správcem daně registrován k dani z přidané hodnoty a nesplňoval žádnou z podmínek podle § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Proto byl důvod řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Žalobce podal dne 25. 1. 2016 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2015 a uplatnil nárok na daňový odpočet v částce 140.507 Kč.

Ve spise je založeno rozhodnutí správce daně, jímž registrace k dani z přidané hodnoty byla zamítnuta. Tímto rozhodnutím byla projednána přihláška k registraci ze dne 4. 11. 2015. Bylo tak učiněno se zřetelem k tomu, že přetrvaly pochybnosti správce daně o tom, zda skutečně došlo k překročení obratu podle § 6 zákona o dani z přidané hodnoty. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že žalobce účetní doklady a bankovní výpisy v zájmu prokázání tvrzení o překročení obratu nepředložil. Rozhodnutím z 26. 1. 2016 došlo ke změně místní příslušnosti správce daně od 21. 2. 2016.

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016 bylo řízení o přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2015 zastaveno. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobci nevznikla povinnost daňové přiznání podat podle § 101 zákona o dani z přidané hodnoty. Nastaly proto podmínky pro zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení se žalobce odvolal z důvodů v podstatě odpovídajících žalobním bodům. Žalovaný do své spisové dokumentace založil výzvu správce daně ze dne 25. 11. 2015, ve které se uvádí, že v zájmu odstranění pochybností v registračních údajích se žalobci ukládá prokázat, kde sídlí a zda za období leden až říjen 2015 dosáhl obrátů ve výši 1.004.277 Kč. V odůvodnění se uvádí, že sídlo žalobce se nachází v office house a jedná se tudíž o sídlo fiktivní, nesplňující požadavky § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty, protože podle nájemní smlouvy nelze předmětný prostor přenechat k užívání jiným osobám. Vznikly pochybnosti o skutečně realizovaném obratu, který je zapotřebí doložit podle jednotlivých měsíců.

Odvolání žalobce bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že dne 28. 12. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla přihláška žalobce k registraci k dani jako druhá v pořadí zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno. Z právní úpravy plyne, že povinnost podat daňové přiznání mají pouze osoby uvedené v taxativním výčtu v zákoně, žádná z variant uvedených v § 101 odst. 1 zákona nevznikla. Žalobce byl s touto skutečností obeznámen, protože dne 31. 12. 2015 obdržel rozhodnutí ve věci registrace k dani, tedy ještě předtím, než podal daňové tvrzení za zdaňovací období prosinec 2015. Musel si být vědom, že není dán zákonný důvod pro podání daňového přiznání. Proto bylo namístě postupovat podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu a řízení zastavit. V řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. K odvolacím námitkám se uvádí, že v tomto řízení lze brojit pouze proti zastavení řízení, nelze namítat důvody pro podání daňového přiznání. Žalobci povinnost podat daňové přiznání nevznikla. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o zastavení řízení o přiznání žalobce k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc prosinec 2015. Bylo tak učiněno podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, protože v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.

Pro posouzení věci je rozhodné, zda žalobce je daňovým subjektem povolaným k podání přiznání k dani z přidané hodnoty. Daňové přiznání je podle § 135 odst. 1 daňového řádu povinen podat každý daňový subjekt, kterému to ukládá zákon. Tímto zákonem je zákon o dani z přidané hodnoty, který ve svém ustanovení § 101 odst. 1 vyjmenovává subjekty, které mají povinnost daňové přiznání podat. Jsou jimi plátce, identifikovaná osoba, osoba, které vznikla povinnost přiznat daň, kterou uvedla na jím vystaveném dokladu a osoba, která není plátcem, které vznikla povinnost přiznat daň podle § 108 písm. j) daňového řádu, ve kterém bylo plátcem deklarováno osvobozené dodání zboží do jiného členského státu. Žalobce plátcem daně není, protože jeho přihláška registrace k dani byla zamítnuta, žaloba proti rozhodnutí ve věci registrace byla soudem zamítnuta v řízení vedeném pod sp. zn. 50 Af 16/2016. Žalobce není ani identifikovanou osobou či osobou, které vznikla povinnost přiznat daň uvedenou jí na vystaveném dokladu, ani není osobou, která není plátcem a povinnost přiznat daň jí vznikla tím, že bylo plátcem deklarováno osvobozené dodání zboží do jiného členského státu. Jestliže žalobce není žádnou osobou podle § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, pak neměl povinnost daňové přiznání podat, v důsledku čehož toto podání nelze projednat. Jestliže zákon o dani z přidané hodnoty nedává možnost v řízení o daňovém přiznání žalobce pokračovat, pak jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o podaném daňovém přiznání podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Napadené rozhodnutí je proto věcně správné.

Žalobní body ve své podstatě směřují do rozhodnutí, jímž byla zamítnuta přihláška žalobce k registraci k dani z přidané hodnoty. Tyto námitky soud vypořádal ve svém rozsudku ze 14. 2. 2017 ve věci vedené pod sp. zn. 50 Af 16/2016. Pro účely registrace k dani nepostačuje pouhé přesvědčení žalobce o tom, že prokázal, že dosáhl zákonem stanoveného obratu, ale je zapotřebí, aby tvrzení o tom správci daně prokázal. Ten je podle § 128 odst. 1 daňového řádu povinen údaje tvrzené v přihlášce prověřit, a to také správce daně učinil. Nicméně doklady, které žalobce předložil ve fázi odvolacího řízení o přihlášce k registraci,

pochybnosti o správnosti tvrzení v přihlášce vyvráceny nebyly. Důkazní břemeno spočívá podle § 92 odst. 3 daňového řádu na žalobci a doklady, které správci daně doložil, nebylo prokázáno, že deklarovaná zdanitelná plnění se fakticky uskutečnila. Zamítnutí registrace není obstrukčním ani šikanózním postupem, jestliže je tu procesní ustanovení § 128 daňového řádu příkazující správci daně tvrzení uvedená v přihlášce prověřit. Nestal-li se žalobce plátcem daně, pak mu nevznikla ani povinnost podat daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2015. Jestliže se žalobce plátcem daně nestal, nemůže být sankcionován pro neplnění povinností plátce podle zákona o dani z přidané hodnoty. V prve označeném rozsudku soud uvedl důvody, pro jaké nelze žalobce k dani registrovat.

Sídlo a výše obratu byly rovněž předmětem posouzení v řízení o přihlášce k registraci k dani. Definice sídla daňového subjektu pro účely zákona o dani z přidané hodnoty je obsažena v § 4 odst. 1 písm. i) zákona. Žalobce měl v rejstříku nejprve uvedeno sídlo v Týně nad Vltavou, později v Abertamech. Možnost řídit společnost a rozhodovat v Týně nad Vltavou vylučuje již sama nájemní smlouva a dále bylo zjištěno, že prostor, který má sloužit jako sídlo žalobce, je užívaný obchodem drogerie a nacházel se tam stůl a jedna židle. V sídle v Abertamech nebyl nikdo zastižen a o žalobci tu v době konání místního šetření nebylo nic známo. Podklady předloženými v registračním řízení nebyla prokázána fakticita uskutečněných plnění. Žalobce se plátcem daně z přidané hodnoty nestal ze zákona, ale plátcem se daňový subjekt stává až podle kladného výsledku registračního řízení, které je upraveno daňovým řádem. Nepostačuje pouhé tvrzení o dosažení zákonem stanoveného obratu. Jsou to právě finanční úřady, kdo rozhoduje o tom, který subjekt se stává plátcem daně.

Jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 14. 2. 2017, který se vztahuje k registraci, v registračním řízení nebyly vyvráceny pochybnosti správce daně o tom, že žalobce fakticky dosáhl obratu předpokládaného § 6 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Jestliže se žalobce plátcem daně nestal, nebylo možno v řízení o přiznání k dani za zdaňovací období prosinec 2015 pokračovat, a proto bylo zcela souladně se zákonem řízení o tomto daňovém přiznání podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastaveno. Jestliže má napadené rozhodnutí oporu v zákoně, pak nemohlo dojít k porušení ústavních práv, kterých se žalobce dovolává.

Skutkový stav byl zjištěn zcela správně, jestliže ve spise jsou založena rozhodnutí finančních orgánů obou stupňů o tom, že přihláška žalobce k registraci k dani byla zamítnuta a z těchto rozhodnutí jsou zcela zjevně patrné důvody, pro které se tak stalo. Pochybnosti správce daně o údajích žalobce uvedených v přihlášce jsou uvedeny ve výzvě, která je rovněž součástí spisové dokumentace vztahující se k rozhodnutí o přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2015. Skutkový stav byl tudíž zjištěn řádně, a protože se žalobce plátcem daně z přidané hodnoty nestal, je zcela odpovídající zákonu, že řízení, ve kterém pokračovat nelze, bylo postupem podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastaveno.

Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není pro důvody tvrzené v žalobě vadné.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projeví s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 15. února 2017

JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová